

[Poul Hansen (Kalundborg).]

marts. Fra konservativ side bedømte man dengang den økonomiske situation således, at den kunne bære skattelettelser til 100 mill. kr. Finansministeren var af en anden mening, og mere er de konservative vel ikke i dag grebet af den hellige korsfarerånd overfor regeringen, end at de kan erkende, at finansministeren dengang havde mere ret end de. Det lykkedes ministeren at opnå så megen støtte her i tinget, at han reddede halvdelen af de millioner, som de konservative gjorde jagt på, men ministeren havde jo ret, da han i går sagde, at hvis også den anden halvdel var reddet, „ville den yderste spids af den økonomiske aktivitet være blevet skåret væk, og udviklingen havde fået et tilsvarende roligere forløb.“

Der blev i forårsmånederne, da valuta-udviklingen begyndte at blive foruroligere på anden måde, grebet ind af regeringen såvel finanspolitisk som pengepolitisk. Vi kan vistnok allesammen nu se, at en kraftigere indgriben dengang havde været bedre, men der bestod da, også udenfor regeringens kredsløb, adskillig tvivl om, hvorvidt nedgangen skyldtes langtidssager eller skyldtes eengangsfænomener, som forholdsvis hurtigt ville udtømme deres virkninger.

Så kom det dobbelte chok i juni: den stærke nedgang i valutareserven i månedens sidste halvdel og diskontoforhøjelsen den 23. juni. Forhøjelsen fandt som bekendt sted med regeringens billigelse, og både selve forhøjelsen og regeringens stilling dertil affødte kommentarer, som jeg vist godt kan kalde uvenlige overfor socialdemokratiet, uden at nogen vil beskyldte mig for at bruge stærke udtryk.

Det er klart, at vi ikke så diskontoforhøjelsen som noget ønskeligt eller glædeligt, men vi erkendte dens nødvendighed i den foreliggende situation, der var af en anden beskaffenhed end de situationer, hvor socialdemokratiet har kritiseret at der førtes en for vidtgående kreditstramningspolitik. Som jeg allerede har nævnt,

lå beskæftigelsen og produktionen på et meget højt niveau. Der var, som den højtærede økonomiminister vist ved en eller anden lejlighed har udtrykt det, kommet for stærkt tryk på kedlen; det måtte lettes.

Løvrigt blev diskontoforhøjelsen fulgt op af regeringens beslutning om at sætte forskellige andre foranstaltninger ind; det var den plan, som blev forelagt partiformændene den 7. juli, og som gik ud på besparelser på statsbudgettet på op imod et par hundrede millioner kroner, en vis begrænsning af det fremtidige byggeri, udstedelsen af et præmieobligationslån og stramning af vilkårene for bilimporten. Regeringen foretog altså indgreb, både hurtigt virkende og indgreb, som først efterhånden ville få virkning. Der blev nok efter den 7. juli holdt taler og skrevet artikler, hvori der udtaltes tvivl om, hvorvidt den forelagte plan var tilstrækkelig; jeg glemmer heller ikke, at partiernes repræsentanter stortindt overlod regeringen det fulde ansvar, men nogen betydning må det vel kunne tilmåles, at ingen af partiernes repræsentanter den 7. juli krævede folketinget ind eller stillede forslag, der gik videre end regeringens plan.

Efter godt en måneds nogenlunde rolig udvikling kom så endelig den stærke nedgang i august, og samtidig kunne regeringen i den redegørelse, der blev givet sidste lørdag, slå fast, at hele den umiddelbare årsag til nedgangen i valutabeholdningen kan findes i indførslen. Den er steget så stærkt, at vi der har den hele umiddelbare forklaring på valutatabet. Jeg synes, at der er grund til endnu en gang at understrege, at der ikke foreligger øjeblikkelige betalingsvanskeligheder. Som det blev nævnt af den højtærede finansminister, har vi fremdeles en pæn dollarbeholdning og endnu nogle trækningsmuligheder i den europæiske betalingsunion. Men kærnepunktet i situationen er, at træffes der ikke nu foranstaltninger som supplement til foranstaltningerne fra i foråret og i juni-juli, så må vi fremover regne med et voksende